מה בין עם לגוי

(א) שאלת הגם, הקרבים בלי תלות אדם, אשם תלוי תלויות גבלי. אולם אלו ולנים שדה תלוה לשבים, אולם נשלו נפרות מאולין בה ובמה שבתולם. לפי השבם, אם נהנה מהן אלם, כגון הבנים הפבלו בבלר, אל תלשב שם חבים של אדם לקבר. וכן אם תלה הפבלו בגוים, אז נתן ולנים בשולם, והנה גבלו בקלם אשנתו. (השבם)

ובמה שבתולם, אם נהנה מהלם בשלם מן הנירות ומן הולנים ומן המים, כדרפלם במה מולה בבמתבר לקבר יש מולה, אם נהנה אלם שלא נלקם, ובקלבים לה מולה יד פנלם - השבם.

והעולם לה מולים, בהבר כל כסל, שיש מולה במה שהנה הפבל בבלר, ואין לו לבה, בגוים מולה במתבר. ולה מלם בשם ומבר מולה בבלר בגוים שאין תלוים מן הבלר נהנה מהנה. אבל הבר נהנה מן התלוים שנתלשה מן הקרקע. ומיד תלשה ולכן מולים בו.

אבל הקרבים בלר ומלה נתלו אדם, אשם נה ומלה נתלשה גבלי, אולם ומלה נתלו ולנים, גוים ומלה נשלו נירות, שדה ומלה נתלשה שבים, מולים בה, ואין מולים במה שבתולם דבר, כי ידבה, הבי יוסי אומר הקרבים אל השדה ואל הגוים מולים בה ובקבולים, אפילו שה גבולי הקרבים.

והשבם לה אין מולים במה שבתולם, בשל לבי ידבה אין מולה בגוים, בראשם לבמו הקבים לבי קרקע הקרבים לגבלו, אין לנו לשתות הקרבים, בלא אין מלשם הבלבים מלבב בה.

(ד)

~~[illegible]~~ ובתוספתא הלא אין מוחלין בית שבתינו, אלו שיקנה חצר הקדש.
כמו שקונה חצר הבית, בחצר משלם יד איתבנו, ואין מצינו יד
להקדש עד לשון התוספתא. וכן נראה שם דלא הכי.

(ד) והרמב"ן בחידושיו, כ' וז"ל: ואין הוראתן אין מוחלין בית שבתינו,
שאתי משלם אלא קנין חצר להקדש דמשלם יד איתבנו, ואין יד להקדש.
וכ"כ תוס' שאלות ז"ל, אלא קנין לה, ואין מאחלת בצביתה עכ"ל.
ונראה שלדעתו אין מאחלה בקדש שהקדש אלא אין הקדש
אבל לא שאינו קדוש עדיין דלא אתרא מקנה אלא מאחלו אבל לה הקדש
בתורת חצר, אין מוחלין לו, ותדע, דאם נקדשו לכולם, דאז קנו
לה הקדש, פליגי תנאי (צבתים מה ע"ב) אם מוחלין לו. ואם
שהקדש מאחלו שלו עדיין אחר אין מוחלין אלא בבית.

ולפי - כ' הקצות שמן כ' - הבית דמצוה מצוה בביבכם, יש
לחלק דכ' הרמב"ן דיש חצר להקדש לצבור לו.

ולדון קצות שם בדיש דברו שם, בשדה ס' הוקעפה וכל מצוה דבר
בביבכם צבר לו, ולא בחצר בהבכם קונה להקדש, בחצר קונה משלם יד
ואין יד להקדש, ומצינו עוד לדברי התוס' הנ"ל (מס' ב"ב דף עט).
ובאמת הבריו שם, כ' הקצות, דיש לחלק כ' הרמב"ן הנ"ל, דיש חצר להקדש.
לצבור לו.

והקצות שם, מן דברי הרשב"ם והתוס' דלעיל, דברי אמ' (ב"מ יב ע"ב)
דאעפ"ג בחצר משלם יד איתבנו, לו לדעת מאליהו, אלא אמאי לא נהי שאינו
להקדש, ולצבור הוי שלו ברחמנא. אלא הקצות שם, דקיל חצר מהלבר

SCAN AnyScanner

הבנתי לגמרי, שגם הרשב"ם לתרוץ, דאין חצי זית קרקע וכו' אלא מקנין יד זית קרקע.

אך הרמב"ן, דיש חצי זית קרקע נקנית בו, אבל לענין מעילה, צריך קרבן, ומשום שהקרבנות לה. אבל אם הקרבן אוכלה, מעל, אבל חצי, לכאו' אין מעילה בכהן. (כמו קרבן עולה, דאין זית הקרבן, אבל לכאו' מעילה בו, לא? בגמ' מבחינים דלא מה"ט. ולהנ"ל אי חצי בהכנה, שיהא לרמב"ן דיש חצי זית לקרבן נקנית בו.

ל) והקצות (סי' ר') מביאים לפי תוס' לוט, דאם קיים בגמ', דלא זב"ז אלא דחצי מעלים אוכלין, לא הוי מעלים, ולא אוכלו, לא יהי' שליחות לקרבן, לשהקצר אוכל כבר כלה הזית דהשתא הוי חצי כמשמעו. היינו דהקצר אוכל שם. ולפי"ז, נהי דלפי הרשב"ם לתוס' אין יד לקרבן, אמ"מ תקנה חצי מעלים שליחות לכך.

ולפי הקצות שם, לפי התוס' אינו מקנין דלא כשו"ע, ולכן לא"ל דאמר בגמ' דלא זב"ז, חצי מעלים יהא אוכלו ולא הוי מעלים, ובמעלה דנכנס הוי קנין אוכל מעלים אוכל בקרבן. ולה"ר דוד, דקנין מעלים שליחות הנכנס לאדם שלו בפניו. אלא הכא דלא שייך מתנה שלו, אלא לה"ר דוד, דאתנה לתנאי בלא, תתברר אם שליחות, ולכן דבעינן שלא בפניו אמר בלא אוכל שליחות לקנות

במידה דקבלה הוא לו, אבל בשאר הדברים בעל דומיא דידה", דאולד אמאי
תנן מהלכה לו קנין, הקנה משלם שליחות כמו שליח מהלך; אלא דמשלם יד
לא קנין עכ"ל. ומבואר לדעת בעה"מ (בב"מ) דלא; אבל תנן מהלכה, כיון
דשלוח לא פמי ליה" לא קנין אלא משלם שליחות; אלהכי אתא
דאינבי משלם יד, שלא יקנה משלם שליחות, תנן שאינו דומה ליד כל
כמן/ תנן מהלכה, אבל במי לאינו משתנה, דהתם ליכא הדוק "מיד" אלא
הכא כיון שיאור חשיב לו, אבל מהלכה, אלא הכא הדוק "מיד" עכ"ל.
ואי אמרת בהקדש אלהכי תנא יד כלל; ליתא למי תנן, אלא משלם
שליחות, דלא שליחות הכא, ליכא אלא הדומה ליד; ואינו יד לקדש.

ד) ולכ' הקנה אדם, לפי הנאמר אלהכי תנן לקדש. היכא דהדוט
שאמר יצא תנו לקדש, הנה קנה לה הקדש לו תנן דהדוט,
אף אין קנין תנן לקדש אלא לו תנן דהדוט. והקנה
מבואר הוא מלמ' לדברים דלא ב', אל כמו היתה לפנינו כבר
של הפך ואמר כבר לה לקדש מאלפים רו, ומלא הן כמון שהבא
מונה תנן פ' אמתו, ולכאו ב' אמות שלו לקדש כמו הנגדות
מבאר לגמרו עיש, וכיון פ' אמות אינו אלא מתנה תנן, אלא
מלבד דתנן הדוט שנה צבה לקדש. וסברא דאולא, דהא אין
תנן לקדש, ואינו משלם דהקדש אין לו תנה קנין יד אלא הקבה,
דאין הקדש נתפס בו אלא לשמה לה, אלא משלם דהקדש אין לו
בבעלות יד הראוי לקנות, וכמו שבאר הרא (בב"מ סי' לו) "דיסוד הדין

/ בתנך עשר כידו היו מפני שהמקום מלא בהשגחות שלו ביד, ולכן
דינו כיד ה', אבל תנך של הקדש, אינו בעזרת מלאה לגבוה, דאינו
נקרא שהגבה משנתו בנכסי הקדש, ולכן אין התנך ~~המלא לגבוה~~
הינה נידון כיד של גבוה שיקבה מאמן מלין לגבוה, אלא נקרא
יד אלא תנך המלא לקונה בהשגחתו שלו. אבל יד של הפולט
שנתן לגבה לקדש, כיון בלבד בהפולט הוא יד, שנתן מהנכסים
שלו של הקדש. (קצות סי' כ')

ה) ולדעתי כאן הדרך בשיר הבמה / בגלל
תנאי שקלים (פ"ג משנה ב') מאדר שנאבדו לפני סלתו בהמה
לעולם מעשר (ערוך בשר הקרבן בהרשלים מעשר, לפי שאין אדם
מגיה בהשלים עד שיגיע כל מעשרותיו ונתנן מאחר מעשר לפני
העיר אז לגלהבדל ושבר העיר, ערב הלבנון מעשר לקחתן בה
בהאור לשלמים - ולכן המאור, לפני סלתו בהמה, לעולם מעשר,
ומאחר הרוב וכל; ומין לקלות בזמן המלבנים נפלו ובבר מעשר
תולין הן שנתקלו כל הבהמה, דאצלו בתנ לקחתן בה // לבנון,
דמלבר אחד מובר לבמה בכל, ומוד דמקרא לה אחרלה בה
מעשר, עכל בבר הבית תולין, ומן הסי' ולפי בשעת הקל
ומלמן סלב מעות שבעיר מעשר שאלו רקלים מבינון מעות
מעשר לתנין לקרבנם, לא שבקו הלבנו בשעת / לאכלינן בעזר רקל

אלו אותו מלפני הרבה נפלו בארץ, ותולדות הן - רשע.
ואת בירושלים בלבד לתרומת הלשכה, דתקנה שיהיו בה מלכים מעולם
מתרומת הלשכה עד שקלו מחללן על הבהמה ועוד.
ומשם עד דקלו תולדות מעשר, ומעמדות קנו תבן לעצים ובון
דבר הכיר תבן דהקרש הלו. (מקל צלו, לנו הרמב"ן דסל
דיש תבן לקרבן)

i) כי הקבוצה שם, כי הרמבם (פירש את אלו הה') ולכן הלוים
ומבינו של אדם קונה לו שלא מדעתו כאן שיעבוד, לאה לא יקנה
בלי התבר את האדמה/ שבתוך הבית היה בן ובעל שהיו של
אחרים, ותהי מציאה לו לבעל הבית, אפילו שהיה יודע
לו הלו לאחרים, ובהי לה האדמה/ שבדר מתנו ומכר אדם
לכן כך הלו של מבול, ואם שבדה של אדם אומה תורת אשר
תובד מתנו ומבוטלת, מי שעבדה מתנו ומבוטל לבל אדם
נבוא לו שיפלה לזה שבדה מתנו ומכר אדם, קלה
לאדמה/ קדמונו, שלא הה שלו מעולם, והיה עבוד מתנו ומכר
אדם, לכן הלו של מבול, עכל הרמבם.

ובהשגות הראב"ד שם, ולכן לקו קו שיש מלו תשובה, שבדה שבדים
למי תכבה הם, אבל שבדה שבקל, הקל תכבה לבעלו ובן
כולכלים. אבל הטעם בבאר לפי שאינה בבר המשתמרת ובריך
שיהיו בחלו בבדו ואמר לבתה לו תבדו. עכ הרבב"ד

4) והרביעי (בב סי' ט) ויש בפרק דבלה, והבא (עמ' ט' לעיל הפ')
אבל אינו בקל, אלו קנין תבלין, כיון הוא יחבר קודם גילוי, ואעפ
אלו אדרינו אידו, דבגילוי אינו אינו, אלו אבי גילוי דאיגלי בעד הבי
ולכך אמרינן נמי לו אבי חבר בקדש אינו בו, אעפ"ו הוא
גידה קודם גילוי, ובגילוי אינו גידה, ואינו בודק עשו לאשה
בגילוי כל שעה, כיון דבשעה שנפל לבר הבית, לו ידע דאיגלי
ובגילוי אינו אינו, וכן נמי אינו אינו מעות בדינרים, לו אבי בקדש כיון
דבגו קודם גילוי

אמרו לרבנן המשלמים תרומות ומעשרות בהמו אחרים בהמו אינו בקל ובקל
אלא הדמו הוא לדבריו אמרו לו אבי חבר, הר הבית, לקדש.
ובקל לבנך נושקים אינו בקל ובכולם ישן, אעפ אלו בקולי לבלו
לאינו קונה שלו אדעתא כ' כולו סי' רסה סק, דבשבר בגוון חבר
בלי לבקדש וכשם הרשבא"ם והתוס' הנ"ל (קבות סי' כ)

ה) ודבר אחר בדברי הרמב"ם הנ"ל, הוא בשם שבועת דף בדף ב
אבי יש אולכל גדולה אחת כי המקדש עם ולא חשוב נמי שבועת שלו אולכל.
ואם נ אדרי ~~אלמ~~ בגיתין בשעלה לו קתני, ופירש והו מלקשן הוינו
בשעלה וקתני, ואסיק בגמרא, ונמי נמו אם חבר לקדש. אלא
באקדשין נמי כיון דבר נמצא בעצרה, קני לה קדש, דעצרה הוא
חבר דהקדש, ואין לו לתני שעלה בתר בלוי לדי הקצבה, והכי בבר

- אתי בעבודה דרשו הקדש. ובתר מלחמה בבלבל אשכנזי, כל בשלם הדבר, משום דלוי מתני שאלה להקדש באתר דאתי ליד הלבנה, משום דלוי מתני שאלה בהקדש אלא משום דאתי הבלי ומבטל דיבור, אבל היכא דאתי ליד הלבנה, דבר קנוי לה הקדש, לוי לא מבטל הקדש מכח הדחק, דבתר דקנוי לה בתשובה אינו חוזר, ובכגון דאתי קנוי להקדש, והלוי המצרה, אין לו מצי לאיתשל מלה.

- וכי הקה. (22 ס"ל) בהא דקאמר הכא אשכנזי, דלוי מתני שאלה בשו ליד הלבנה לא דבר נעשה מעשה קנין, שאלה לו מתני אלא מה דיבור, יש לחלק, אלא הכא דבכוונה דבשומר מה הדיבור מתני שאלה, עם באתר שהגיע לידי הלבנה, ונעקר דיבור, אלא דאם נשאר הקדש מכח מעשה הקנין שעשה הלבנה, אז דבכוונה הלוי כגון מדבר נעשה קנין, לא מתני שאלה אלא לאחר הדיבור, דנדרו בדר נתבטל ונתבטל מה הקנין, וכל כהאי גוונא יכול כח לאחר אלא דשמו ונדרו. ויש בקה"ס.

- אם נמצא דעם לאחר שהגיע ליד הלבנה, וכולל מכל לאחר נדרו אלא שישאר הקדש מחמת קנין הלבנה אז חצי דהקדש, יש לדרש כוונת הלבנה, דמשני אילתא דאיתא שאלה לו קתני המנין בלא תשבר המשנה אלא חולין קמרקינן סתם בחולין המלטי לבשר אילתא, אבל חולין קמרקן שבודאי אינן חולין המלטי, דהיו אינו לאיתשל אליה ומנסר מקדש, ומה לעשות והרי הקדש נמי דאיתא בשאלה, ואין חשיב אשם

SCAN AnyScanner

דוגמה, היו שיטות חיבור התלמוד, הייתה מתקשה מאד ותמיד בגלל נפרו
(פה בגד שהעור ליד לצבוע אותו תכף בהקדם) ועשה הקדש כך אמר
הקדים בלתי, דהיינו הם סברות הבאות שהיו בבית הלל, ולכן בהיתר
שון לא עשים מעוגלות, כיון שלדעתם אסור לכן קדושת עם, והלל כן אי
תכף, ובאמת הרמב"ן כל דבר שתלוי אז תכף הקדש בלבד, ליא בגלל
מעולה, אלא מקשה בני ישראל אמר.

ה) מקבלות עם הלכה דעם בלי קדושת עם שיטות מעולה, לא שכנת
בו הקדש ואלו כאשר הרמב"ן נותן מקשה בני, כי הקבלה שיטות אלו
בקדושה הוא בקבלה מקום קדוש בלי שהשיטות אמת, לפי הרמב"ן
עם, ולפי הרמב"ן אין הקדש בני כשה מעולה, שתלוי עם בני הבית
ומדין, דהקבלה בין דהיינו מלכים מלך הרמב"ן ועל הלכה בתלמוד אלו
שיטות מעולה, והיו קדושות מעולה בשלום, כשבאים לעולם בתור שיטת קדוש
לתקדש, ומתן מקדשים, כי הלכות עם שם הדלת ובלעדי.

ו) ועוד אלא כי הרמב"ן בשורש נוכח לכלים הקדש, השלמו
הקדשו עם, שנה קרוי בית מקדש בני, כיון שאין מכיר מישראל
נעשה הקדש. ומיוחד בתלמוד תמן עם.

לגבי הרעיון בכל הקלף, כשניר אבי קורה לתקים, והוא מאמין בשינוי
תקנות. מיכל מעילה ליאל בהו, כיון שלה מי קראה לה שם שהולך.

ב"ו) ולגבי מעשה התוס, שלא מס מעילה, דאין הבסיס דעתיה משעה של
הקפל, כשעשה בכוב תולין. ומן השש הוי מאמינו שו בטוי (כ מס
ביבנה, הכי שעתיה ובו'). ולגי הרעיון מובנים קו התוס כיון
דמאמינו שו בטוי, אינו שיטות המעילה, ושעשה בכוב (ויהיו מאמין תולין
~~ש~~ בכשלה הקפל, X) ומושבה קו השש של התוס שם.

ג) עוד בא בדרכו, בהקדים בור ושגגה נתעלו מים, ושנה ושגגה
נתעלו עצים, כשיון מועלין בלה סבתרו. שכ כשבא התוס והרעיון.

ונשאר לנו לברר, כי כבר שהקדים סובן ושגגה נתעלו יונים, שוכן ושגגה
עלו כנרות, שדה ושגגה נתעלה עשבים, בהו כשיון מועלין בלה
סבתרו. ועל זה בוודאי הבל, שוה.

X) ועוד משלה סוף ה מעילה, בעצמה דתוס מעילה שם.

הבארו לדורי, דע כי אילו כי, שם הבטיח, כי והנה, היבטו דקשה לתנו
קודם האיש, אינו קונה, אותה דמיאש בתוך הבית,
יש לתמוה, לפי הרמב"ן דאין הוא דבר ישראל אמיתי, דכיון דקשה שומר
אבידה, ואינו הוא יוד כיד הבעלים, ולא מתני היאש, היבטו דהוי בשאינו
של בעל האבידה. ולבאורי כיון שקשה לתנו והוא לא יודע, לה יוד
כיד הבעלים, וכן אי נימא דבר ישראל הוא אמנם דבר
נתחייב בהשבה, והיבטו הוא, לבאורי לא נתחייב בהשבה. וכי קהו בא
שם בה. וכי קהו שם סימן בה, דה והוא ודה שם.